

Missionsförsamlingens betydelse för mej.

Jag är Ida och för drygt 7 år sedan gick två personer bort som betydde oerhört mycket för mig, mina två bröder. Det var en tid med mycket sorg i min familj och ingen visste nog inte riktigt, hur man skulle reagera eller agera.

Under den här tiden var jag på söndagsskolan som lite hjälpledare, jag var på uv-scouterna och längtade som en tok till att få vara med på tonår.

Att vara i kyrkan med mina vänner var något bland det bästa jag visste och såg Missionshuset i Nye lite som en lekplats där de vuxna alltid hade roliga lekar, tävlingar och aktiviteter i huvudet.

Under den här perioden i mitt liv uppstod som sagt en del traumatiska och sorgsna händelser vilket gjorde att vissa saker skulle förändras, men inte UV, inte söndagsskolan och absolut inte min längtan efter tonår.

Jag började gilla kyrkan mer och mer och jag började inse att det inte bara var en lekplats för mig och mina kompisar. Jag kunde komma till UV och vara jätteledsen eller superarg, men gick alltid där ifrån jätteglad. Jag började se kyrkan som ett andra hem. Jag började inte fatta mer intresse för just Bibeln och Jesus, men jag kände mig hemma. Jag kunde vara arg om jag ville eller ledsen eller glad, för ledarna sa alltid till alla att Jesus älskar mig oavsett och det fick mig att känna mig väldigt trygg. Därifrån fortsatte min stegring inom kyrkan, jag insåg att jag inte var tvungen att kunna hela Bibeln för att få vara med för jag var alltid välkommen.

Idag är jag 18 år och går tredje året på gymnasiet, jag kan fortfarande inte hela Bibeln men jag får ändå vara med. Jag är nu ledare i UV och delaktig i andra områden i missionsförsamlingen. Jag gör detta just för att jag vill att andra också ska känna att kyrkan är som ett andra hem för dem, så som jag känt och känner än idag. Jag vill att andra ska känna sig lika trygga och veta att Jesus älskar och accepterar dig för den du är.

Ida Hultgren/Guterstam